

Lacrima lunii

Nicu Hăloiu

Lacrima lunii

...

Ce palizi sunt în noapte pereții
De razele lunii atinși,
În cămăruțe în care poeții,
Pe fruntea lor albă par ninși!

...

Mai pâlpâie-n sobă un lemn,
Ultimul din iarna prea lungă,
Îl lasă să ardă la semn,
Și-l sting apoi, să le-ajungă!

...

Pe masă o coală străluce,
Mai albă decât sunt pereții
Și luna pe ea dă să-și culce
Gândul ce inspiră poeții!

...

În beznă, luna-i făclie,
Ce arde cu-al razelor joc,
Îndemnând poeții să scrie
În noaptea de iarnă, cu foc!

...

Dar luna tremură-ncet,
Că-n gerul de dimineață,
Într-o cămăruță de gheață
A mai murit un poet!

...

Au rămas după el, un chiștoc
De la cea din urmă țigare,
Un centimetru de lumânare
Și-o coală cu versuri de foc!